

Tisztelt Kollégák!

Kézbe véve ezt az ünnepi számot, az első érzés a büszkeség. Büszkék vagyunk, mert egy olyan kiadvánnyal rendelkezünk, ami immáron 50 éve rendszeresen megjelenik, közvetíti hozzánk a szakmánk műszaki-tudományos eredményeit, és lehetőséget biztosít erre vágyó kollégáinknak, hogy munkájuk eredményeit és gondolataikat mások számára ismertté tegyék és ezen keresztül az őket körülvevő világ alakulását befolyásolják. Büszkék vagyunk azért is, mert képesek voltunk és vagyunk egy olyan folyóiratot működtetni, amit a magyar papír szakma sajátjának tekint, amit elismer a papírvilág, megtalálható szinte valamennyi szakkönyvtár polcán Új-Zélandtól Finnországon keresztül Kanadáig, és oldalain a szakma világnagyságai is időről-időre közzéteszik gondolataikat.

A büszkeséget rögtön a tisztelet és köszönet követi azok iránt a kollégák iránt, akik ezt a művet létrehozták, létrehozzák, vagyis a Papíripar főszerkesztői és szerkesztő bizottságának tagjai iránt. *Vámos György* volt a

folyóirat megálmodója és a nagyszerű gondolat realizálója. 42 éven keresztül működött főszerkesztőként, munkatársaival együtt kialakította azt a formát és munkamódszert, ami ma is alapját képezi a Papíripar munkájának. Őt követte *Polyánszky Éva* és csapata, akik az alapokat tovább erősítették, és egyidejűleg a lapot sikeresen az új igényekhez, körülményekhez igazították. Munkájukat valamennyien gyakorlatilag anyagi ellenszolgáltatás nélkül, pusztán „szakmai szeretetből”, az ismeretterjesztés belső igényéből végezték, végzik. Erre valószínűleg azért voltak képesek, mert azt tapasztalták, hogy erőfeszítéseiknek van hozadéka, művük elismerést vált ki és hozzájárul a papíripar és az ott dolgozó emberek szakmai fejlődéséhez. Remélem, hogy a jövőben is lesznek hasonlóan nagyszerű kollégáink, akik a stafétabotot majd átveszik, és a folyóiratot a hagyományokra alapozva, de mindig az igényekhez igazítva továbbviszik.

Kívánom, hogy a jubileumi szám lapozgatása, olvasása sok kollégánk számára nyújtson emlékezetes és kellemes élményt, erősítse a kötődést, érdeklődést szakmánkhöz és közösségünkhöz.

Szikla Zoltán
a Papír- és Nyomdaipari
Műszaki Egyesület elnöke

Papíripar 50 év krónikája

Polyánszky Éva, főszerkesztő

Sokféle módon lehet megünnepelni egy születésnapot. 50 év már mindenképpen tiszteletet érdemlő idő, ami először is arra készítet, hogy nézzünk vissza a múltba. Az emlékezést

megkísérelhetjük egyrészt objektíven: fellelőzzük az elődeink által alkotott újságokat, leltárt csinálunk: lássuk, kik voltak az alkotók, mit mutatott be az újság a fél évszázad alatt

végbement eseményekből.

Mindenek előtt tiszteljük az alapító főszerkesztő, dr. Vámos György előtt, akinek színes egyéniségét, sokirányú – nemcsak hazai, és nemcsak a folyóirattal kapcsolatos – tevékenységét ékesen

mutatja be Erik Kihlman (az EUCEPA korábbi elnöke) visszaemlékezése.

Szintén Vámos György és munkatársai emlékét, valamint a hazai kutatóknak – mint a magyar tudomány nagyköveteinek – külföldi szerepét idézi Lothar Göttshing professzor írása, aki érzékletesen írja le a Papír- és Nyomdaipari Egyesület által szervezett három EUCEPA konferencia emlékeit, és nem utolsósorban – politikai áttekintéssel – bemutatja Magyarország szerepét a vasfüggöny lebontásában. Ne felejtjük el, ez is része az 50 évnek, mégpedig nem akármilyen jelentőségű!

A múlt eseményeinek (államosításnak, rendszerváltásnak, privatizációnak stb.) objektív feldolgozása **Múltidéző** rovatunk első közleménye, mely a papíros és nyomdász szakma első közös újságja, a 8 évet élt Papír- és Nyomdatechnika, valamint a PAPÍRIPAR 50 évnyi anyagában tallózva idézi a múltat.

Az objektív megközelítés mellett a személyes visszaemlékezések más nézőpontból világítják meg a történéseket. Múltidéző rovatunk második részében személyes vallomások idézik a lap 80-90 éves alapítóinak, szerzőinek és a következő generációknak az emlékeit, első találkozásukat a lappal, a szakmával. Sikerekről, kudarcokról, rekonstrukciókról, együttműködésekről, évfordulókról és személyes álmokról szólnak ezek az emlékezések.

Nagy tisztesség egy ilyen szakmát szolgálni, melynek munkatársai annyi szeretettel,

őszinte örömmel beszélnek a múltról. Külön öröm azokat a – szépirodalmi stílusú – visszaemlékezéseket olvasni, melyek a papíros és nyomdász szakma összefonódását mutatják. *Helyes Lászlóné* (a fiatalabb generációból) szakmai eredményét, „álmát”: a pigmentes mázolás bevezetését azért is tartja fontosnak, mert „szép papírfelületet sikerült biztosítani a nyomdászoknak”. A kölcsönös egymásra utaltságot fejezi ki az egykori lapszerkesztők közül *Rózsahegyiné Kalmár Vera*, amikor kiemeli a nyomdászok segítségét a Papír- és Nyomdatechnika, majd a PAPÍRIPAR technikai kivitelezésében.

A múltból a jelenbe vezetnek át az **50 év eredményei a hazai papíriparban** c. rovat cikkei, melyek tematikus megközelítésben mutatják be, hogyan szolgálta a papírkutatás a műszaki fejlesztést, hogyan változott az alapanyaggyártás, a papírtechnológia, a környezetgazdálkodás, és nem utolsósorban a humán erőforrás fejlesztése.

Lapunk tartalmát a papírgyártás és – feldolgozás mellett sok éve gazdagítják a **Restaurátor szakosztály** közleményei. Ők a szakosztály történetével és egy bibliográfiai összesítéssel mutatkoznak be.

Ahogy már korábban utaltunk rá, az évforduló alkalom arra is, hogy a múlt mellett feltárja a jelent és előrevetítse az iparág jövőjét is, nemcsak **hazai**, hanem **regionális és nemzetközi kitekintésben. középső rovatunk** szolgálja ezt a célt, melyben bemutatjuk 3 – hazánkban működő – multinacionális cég (Mondi, Hamburger, Trierenberg) vezetőinek gondolatait arról, hogy miért választották Magyarországot beruházásaik színhelyéül, milyen célokat tűztek maguk elé, ezek hogyan valósultak meg, és végül mik a jövőbeli elképzeléseik.

Ezek az interjúk már nem álmokról szólnak, hanem kőkemény valóságról. Arról, hogy kitágult, globális világunkban mit kell tenni a versenyképesség megerősítéséért, a technológia és a termék fejlesztéséért. Érvényes ez a papír- és nyomdaiparra egyaránt.

Ez a küzdelem maga a jövő; ettől függ iparágaink, egyesületünk, lapunk és munkatársaink sorsa.